

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 9CoCsp/42/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119262254
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Bibiána Ťažiarová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:6119262254.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Bibiána Ťažiarová a sudcov: JUDr. Martin Holič a Mgr. Renáta Gavalcová, v právnej veci žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Žilina, Hodžova 11, IČO: 31 575 951, proti žalovanému: H. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom U., M. XXXX/XX, o zaplatenie 15.446,08 Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Skalica č. k. 9Csp/126/2019-95 zo dňa 18. novembra 2019, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **z r u š u j e a v r a c i a** súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. výrokom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 15.446,08 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 13.727,90 Eur od 14.2.2018 do zaplatenia, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku, II. výrokom žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu voči žalovanému.

2. Rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil právne aplikáciou ustanovení § 497 Obchodného zákonníka, § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), d), 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách účinného v čase uzavretia zmluvy, § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 9, § 565 Občianskeho zákonníka, s poukazom aj na procesné ustanovenia § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku.

3. Súd prvej inštancie vychádzal zo skutkových zistení, že podľa výpisu z Obchodného registra Okresného súdu Žilina, vložka č. 148/L základe zlúčenia spoločností došlo k zániku Sberbank Slovensko, a.s., pričom právnym nástupcom v prevádzkovaní podnikania týkajúceho sa produktu poskytnutého predmetnou Zmluvou o spotrebiteľskom úvere č. 615591 zo dňa 23.7.2014 sa stala Prima banka Slovensko, a.s., t.j. žalobca. Zmluvou o spotrebiteľskom úvere č. 615591 zo dňa 23.7.2014 poskytol právny predchodca žalobcu žalovanému úver vo výške 16.000,- Eur, ktorý sa žalovaný zaviazal splácať v pravidelných mesačných splátkach po dobu 120 mesiacov v sume 259,06 Eur, t. j. celkovo mal žalovaný zaplatiť sumu 31.087,20 Eur, zmluvné strany si dohodli RPMN vo výške 15,96 %, fixnú úrokovú sadzbu vo výške 14,90 %, konečnú splatnosť úveru 20.7.2024, splatnosť prvej splátky 20.8.2014 a splatnosť ďalších splátok vždy 20. deň v mesiaci. Vyhlásením predčasnej/mimoriadnej splatnosti úveru žalobca rozhodol o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru ku dňu 13.2.2018 z dôvodu, že žalovaný úver nesplácal riadne a včas. Podľa prehľadu splátok a úhrad žalovaný uhradil na istinu sumu 2.272,10 Eur. Pohľadávka ku dňu podania žaloby predstavovala sumu 15.466,08 Eur, ktorá pozostávala z istiny 13.727,90 Eur a z úroku vo výške 1.718,18 Eur.

4. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie právne uzavrel, že žaloba bola podaná dôvodne. Predmetná zmluva je spotrebiteľskou zmluvou v zmysle príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka (§ 52 a nasl.), nakoľko právny predchodca žalobcu konal v rámci predmetu svojej obchodnej, resp.

inej podnikateľskej činnosti ako dodávateľ, pričom žalovaný mal postavenie spotrebiteľa, keď nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a z uvedeného dôvodu je na daný vzťah potrebné aplikovať všetky ustanovenia týkajúce sa ochrany spotrebiteľa vrátane zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Po preskúmaní zmluvy dospel k záveru, že obsahuje všetky podstatné náležitosti vyžadované zákonom o spotrebiteľských úveroch. Na základe zmluvy žalobca poskytol žalovanému úver vo výške 16.000,- Eur, pričom žalovaný si svoje povinnosti zo zmluvy neplnil, nezaplatil úver spolu s príslušenstvom riadne a včas, zaplatil len sumu 8.287,33 Eur. Okresný súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 15.446,08 Eur pozostávajúcej z dlžnej sumy istiny úveru vo výške 13.727,90 Eur a z úroku do zosplatnenia úveru vyčísleného vo výške 1.718,18 Eur. Zároveň priznal žalobcovi aj úrok z omeškania vo výške 5 % ročne od 14.2.2018 (t.j. odo dňa nasledujúceho po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru) do zaplatenia, ktorých výška je v súlade s nariadením vlády č. 87/1995 Z. z., a to z dlžnej sumy istiny úveru 13.727,90 Eur. Záverom konštatoval, že zmluva obsahuje všetky náležitosti požadované zákonom o spotrebiteľských úveroch vrátane náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k), ohľadom ktorého vychádzal z eurokonformného výkladu predmetného ustanovenia, podľa ktorého nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach, a teda aby zmluva obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky, ako to konštatoval aj Najvyšší súd SR uznesením č. k. 3 Cdo 146/2017 zo dňa 22.2.2018.

5. O nároku na náhradu trov konania okresný súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku a priznal ich plnú náhradu voči žalovanému. O výške náhrady trov konania súd rozhodne v zmysle § 262 ods. 2 CSP samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník, a to po nadobudnutí právoplatnosti tohto rozhodnutia.

6. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalovaný, pričom navrhol rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť z dôvodu, že je zmätočný a nedôvodný s poukazom na to, že neboli splnené podmienky na vydanie rozhodnutia, napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, nakoľko súd neposkytol spotrebiteľovi súdnu ochranu podľa spotrebiteľského práva, ktorá mu v plnej miere prináleží podľa právnych predpisov Slovenskej republiky, unijného práva, najmä Smernice Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Okresný súd nevykonal dôkazy pre spravodlivé rozhodnutie vo veci, nezistil existenciu, či tu právo je alebo nie je neurčil, či je zmluva platná alebo nie, nezistil, či ide o spotrebiteľskú zmluvu, nezistil, či zmluva obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, neurčil, či pri uzatváraní zmluvy boli použité nekalé obchodné praktiky, nepreskúmal ex offio zmluvu v súlade so smernicou Rady 93/13/EHS. Dal do pozornosti § 52, § 53, § 54 Občianskeho zákonníka. Poukázal na § 205 písm. e) Občianskeho súdneho poriadku, § 205a písm. d), c). Odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku. Právny predchodca žalobcu sa dňa 23.6.2019 pokúsil uzatvoriť s odporcom úverovú zmluvu označenú ako Zmluva o spotrebiteľskom úvere, pričom pri uzatváraní zmluvy použil nekalé obchodné praktiky a do zmluvy včlenil neprijateľné zmluvné podmienky. Poukázal na rozhodnutie Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 6C/169/2012, z ktorého odcitoval, že žiada, aby súd preskúmal poplatky, sankčné poplatky, úroky. Navrhovateľ ako inkasná spoločnosť nemá na zosplatnenie úveru bankovú licenciu. Inkasné spoločnosti, ktoré pohľadávky na seba neplatne prevzali, následne úvery mimoriadne zosplatnili. Aj toto konanie inkasných spoločností označili viaceré súdy za protiprávne. Podľa názoru súdov, napríklad Krajského súdu v Bratislave v rozsudku so sp. zn. 6Co/58/2016 a Krajského súdu v Prešove v rozsudkoch so sp. zn. 4Co/145/2014 a 19Co/177/2014, patrí zosplatnenie úveru pod správu úveru, na ktorú však má právo len banka (subjekt s bankovou licenciou). Inkasná spoločnosť, ktorá žiadnu bankovú licenciu nemá, nemá právo úver spravovať a teda ani vyhlásiť jeho mimoriadnu splatnosť (poukaz na rozsudky Krajského súdu v Bratislave, spis. zn. 6Co/58/2016 Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 4Co/145/2014, Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 19Co/177/2014) (rozsudok okresného súdu LM takýto odôvodnenie neobsahuje týka sa iných účastníkov). Súd bol povinný ex offio určiť platnosť zmluvy alebo neplatnosť zmluvy. Aj keď poslal potvrdenie a ospravedlnenie o práceneschopnosti s predstihom (liečba chrbtice) aj tak bol vykonaný rozsudok v jeho neprítomnosti dňa 18.11.2019. Navrhol vykonať dôkazy zmluvu o úvere zo dňa 23.6.2014, obchodné podmienky pre úver.

7. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca a uviedol, že napadnutý rozsudok navrhuje potvrdiť ako vecne správny. Odvolanie žalovaného považuje za nedôvodné, v konaní dostatočne preukázal dôvod aj výšku uplatnenej pohľadávky. Žalovaný navrhuje vykonať dôkazy, avšak nie sú splnené podmienky podľa § 366 Civilného sporového poriadku, preto na ne nemožno prihliadať. Žalovaný mal možnosť

vyjadriť sa k žalobe a navrhnúť dôkazy pred súdom prvej inštancie, pričom tak neurobil, hoci bol poučený o procesných právach a povinnostiach. Okresnému súdu nič nebránilo na pojednávaní dňa 18.11.2019 vyhlásiť rozsudok, žiadna zo strán ani nepožiadala o odročenie pojednávania, bolo možné rozhodnúť aj neprítomnosti strán, ktoré svoju neúčast' na pojednávaní ospravedlnili.

8. K vyjadreniu žalobcu k odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalovaný a uviedol, že žiada, aby súd podrobil zmluvu súdnej kontrole neprijateľných podmienok, a určil, ktoré náležitosti absentujú podľa § 9 zákona o č. 129/2010 Z. z., pre ktoré je úver bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 zákona. Predmetná zmluva obsahuje nesprávne vypočítanú RPMN a taktiež neuvádza predpoklady pre výpočet RPMN, preto sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Ak je predmetný spotrebiteľský úver bezúročný a bez poplatkov na vrátenie žalovanej sumy žalobca nemá nárok. Žalobca postupoval voči žalovanému bez odbornej starostlivosti a v rozpore s dobrými mravmi. Predmetný úver nebol platne zosplatnený. Bolo porušené právo na spravodlivý proces, ktoré nemožno odňať.

9. K vyjadreniu žalovaného k vyjadreniu žalobcu k odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca a uviedol, že žalovaný mal už priamo v odvolaní uviesť, z akých dôvodov rozhodnutie považoval za nesprávne. Závazok zo zmluvy prevzal žalovaný ako dospelá osoba plne spôsobilá na právne úkony, preto nie je dôvod spochybňovať, že k dohode pristúpil so všetkou vážnosťou a zodpovednosťou. Ak aj z hľadiska formy je právny úkon uzavretý prostredníctvom formulárovej predtlačky, takýto spôsob uzatvárania zmluvy nie je právom zakázaný a samotné použitie formulára nemôže automaticky znamenať, že spotrebiteľ sa s jeho obsahom neoboznámil alebo s jeho obsahom nesúhlasil, keď súhlas s údajmi a dohodami uvedenými v predtlačke osobne potvrdil svojim podpisom (poukaz na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43Co/37/2018. Všetky predpoklady použité na výpočet RPMN v zmluve uvedené sú: výška úveru, dátum prvej splátky (platobný deň prvej splátky), dátum poslednej splátky (doba trvania zmluvy), termín splatnosti splátky (platobný deň), úroková sadzba, anuitná splátka (splátka vo výške), dátum zmluvy. Zákon č. 129/2010 Z. z. nepovažoval ani v súčasnosti nepožaduje, uvádzať v zmluve konkrétny matematický výpočet RPMN a nepožadoval ani predpoklady pre výpočet RPMN špeciálne v zmluve označovať, ako predpoklady pre výpočet RPMN. Zákon stanovuje, že sa majú tieto predpoklady v zmluve uviesť, čo banka splnila. Poukázal na uznesenie Krajského súdu v Nitre č. k. 6Co/237/2017-124 zo dňa 26.9.2018, v ktorom sa krajský súd nestotožnil s právnym posúdením súdu prvej inštancie, keď podľa názoru odvolacieho súdu zákon nepožaduje uvádzať v zmluve konkrétny matematický výpočet RPMN a ani nepožaduje predpoklady pre výpočet RPMN špeciálne v zmluve označovať ako predpoklady pre výpočet RPMN. Žalovaný vo svojom vyjadrení neuviedol, aká má byť podľa jeho názoru správna výška RPMN a tiež neuviedol žiadny výpočet, na základe ktorého došiel k záveru o nesprávnosti RPMN. Hodnota RPMN bola v zmluve uvedená správne t. j. v súlade so zákonom. Banka má za to, že povinnosti v zmysle § 7 ods. 1 splnila. Zákonodarca jednoznačne alternatívnym spôsobom v zákone č. 129/2010 Z. z. vymedzil, že za hrubé porušenie povinností podľa ust. § 7 ods. 1 sa považuje: 1. posudzovanie schopnosti splácať úver bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa, alebo 2. bez prihliadnutia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Žalobca však riadne vykonal dopyt do úverového registra a Sociálnej poisťovne. Výsledkom tohto dopytu je výstup z úverového registra a Sociálnej poisťovne, pričom uvedené dôkazy žalobca priložil ako prílohu k žalobe. Z predmetných listín vyplýva, že právny predchodca žalobcu riadne vykonal dopyt do úverového registra, čím si splnil zákonom stanovenú povinnosť uvedenú v § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. účinného v čase uzatvorenia zmluvy.

10. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej „CSP“), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenými subjektami - zároveň stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie v čase jeho podania pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. a/, b/, h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolaní (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), a došiel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné, v dôsledku čoho je

nevyhnutné rozsudok súdu prvej inštancie (vrátane závislého výroku o náhrade trov) zrušiť (§ 389 ods. 1 písm. b/, c/ CSP) a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 CSP).

11. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu vymedzeným rozsahom a dôvodmi odvolania žalovaného bolo posúdiť, či súd prvej inštancie rozhodol vo veci správne, ak žalobe I. výrokom vyhovel (suma 15.446,08 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 13.727,90 Eur od 14.2.2018 do zaplatenia) a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu (II. výrok).

12. Z obsahu spisu vyplýva, že Zmluvou o spotrebiteľskom úvere č. 615591 zo dňa 23.7.2014 poskytol právny predchodca žalobcu žalovanému úver vo výške 16.000,- Eur, ktorý sa žalovaný zaviazal splácať v pravidelných mesačných splátkach po dobu 120 mesiacov v sume 259,06 Eur, t.j. celkovo mal žalovaný zaplatiť sumu 31.087,20 Eur, zmluvné strany si dohodli RPMN vo výške 15,96%, fixnú úrokovú sadzbu vo výške 14,90%, konečnú splatnosť úveru 20.7.2024, splatnosť prvej splátky 20.8.2014 a splatnosť ďalších splátok vždy 20. deň v mesiaci. Podľa bodu 8.8.1 písm. a) Obchodných podmienok pre poskytovanie spotrebiteľských úverov (účinných od 26.6.2014) za porušenie zmluvných povinností a/alebo neplnenia si záväzkov a povinností zo Zmluvy o úvere a/alebo neplnenie záväzkov a povinností vyplývajúcich z ostatných zmluvných dokumentov s ňou súvisiacich sa, okrem skutočností uvedených v Zmluve o úvere považuje najmä: ak je Dlžník v omeškaní so zaplatením splátky úveru a/alebo splátky úroku po dobu dlhšiu ako tri mesiace. Podľa bodu 8.2. písm. f) Obchodných podmienok pre poskytovanie spotrebiteľských úverov ak nastal prípad porušenia, má Banka právo uskutočniť nasledovné opatrenia: vyhlásiť predčasnú splatnosť Úveru s príslušenstvom. Vyhlásením predčasnej/mimoriadnej splatnosti úveru žalobca vyhlásil predčasnú/mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 13.2.2018 vo výške 15.489,53 Eur z dôvodu, že žalovaný úver nesplácal riadne a včas a na výzvu banky nereagoval a zároveň vyzval žalovaného na úhradu dlžnej sumy najneskôr do 7.3.2018. Predžalobnou výzvou zo dňa 31.1.2019 žalobca vyzval žalovaného na zaplatenie sumy 7.712,67 Eur do 20 dní od doručenia výzvy, ktorý vznikol čerpaním sumy 16.000,- Eur dňa 21.4.2015, pričom vrátaná bola len suma 8.287,33 Eur. Podľa prehľadu splátok a úhrad žalovaný uhradil splátky vo výške 8.287,33 Eur, z toho na istinu sumu 2.272,10 Eur. Na čl. 53 až 55 sa nachádza Výpis z Registra klientských informácií a na čl. 56 Dáta dopytu Sociálnej poisťovne. Žalovaná suma predstavovala sumu 15.466,08 Eur, ktorá pozostávala z istiny 13.727,90 Eur a z úroku vo výške 1.718,18 Eur (ktorého vyčíslenie v tabuľke na čl. 54).

13. Súd prvej inštancie správne posúdil predmetnú úverovú zmluvu ako spotrebiteľskú zmluvu v zmysle § 52 ods. 1 (a nasl.) Občianskeho zákonníka, keď v zmysle § 1 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi. Ide štandardnú formulárovú zmluvu, uzavretú medzi žalobcom ako veriteľom a žalovaným ako spotrebiteľom, pričom predmetná zmluva je zároveň zmluvou o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase jej uzavretia, čo nespochybnil ani žalobca. Žalobca ako právnická osoba poskytol v rámci svojho podnikania úver žalovanému, ktorý nekonal v rámci predmetu svojho povolania alebo podnikania. Predmetom zmluvného vzťahu bolo poskytnutie úveru, teda poskytnutie finančných prostriedkov formou spotrebiteľského úveru. Spotrebiteľská zmluva nesmie obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a pokiaľ zmluva obsahuje takéto neprijateľné podmienky, tak tieto sú neplatné. Okrem tohto v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. Z uvedeného potom vyplýva, že právny vzťah medzi účastníkmi zmluvy ňou založený je nevyhnutné posudzovať podľa zákona o spotrebiteľských úveroch. A to bez ohľadu na to, že zmluva o úvere je tzv. absolútny obchod (§ 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka). S poukazom na vyššie uvedené, vychádzajúc zo zásady lex specialis derogat lex generalis, podľa ktorej špeciálna právna úprava, ktorou v danom prípade je zákon o spotrebiteľských úveroch, ako aj § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, má prednosť pred všeobecnou úpravou, ktorou je Obchodný zákonník, je nevyhnutné predmetný právny vzťah posudzovať podľa citovaných ustanovení Občianskeho zákonníka a príslušných ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch.

14. Podľa § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení ku dňu uzavretia zmluvy, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: a) druh spotrebiteľského úveru, b) obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o právnickú osobu, alebo meno, priezvisko, miesto podnikania alebo adresu trvalého pobytu a

identifikačné číslo veriteľa, ak ide o fyzickú osobu; ak je spotrebiteľský úver ponúkaný alebo zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavieraná prostredníctvom finančného agenta, zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje aj údaje o ňom v rozsahu údajov ako u veriteľa, podľa toho, či ide o finančného agenta právnickú osobu alebo fyzickú osobu, c) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, d) meno, priezvisko a adresu trvalého pobytu spotrebiteľa, e) identifikáciu osoby, ktorej vlastnícke právo k tovaru alebo službe neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva k tomuto tovaru alebo službe spotrebiteľom, f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, g) celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie, h) opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, a cenu tovaru alebo služby, ak ide o spotrebiteľský úver vo forme odloženej platby za tovar alebo poskytnutú službu alebo ak ide o zmluvu o viazanom spotrebiteľskom úvere, i) úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru, j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov, k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia, l) právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky podľa odseku 5, ak sa amortizuje istina na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere na dobu určitú, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, m) súhrnný prehľad, ktorý obsahuje lehoty a podmienky splácania úrokov a súvisiacich pravidelných a nepravidelných poplatkov, ak sa poplatky a úroky majú platiť bez amortizácie istiny, n) prípadne poplatky za vedenie jedného alebo viacerých účtov, na ktorých sa zaznamenávajú platobné transakcie a čerpania, ak je otvorenie účtu povinné, spoločne s poplatkami za používanie platobných prostriedkov na platobné transakcie a čerpania a inými poplatkami vyplývajúcimi zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere a podmienkami, za akých sa tieto poplatky môžu zmeniť, o) úrokovú sadzbu, ktorá sa použije v prípade omeškania spotrebiteľa s platením splátok, a spôsob jej úpravy a prípadné poplatky pri neplnení zmluvy o spotrebiteľskom úvere, p) upozornenie týkajúce sa následkov nesplácania spotrebiteľského úveru, q) veriteľom vyžadované ručenie alebo poistenie, r) výšku poplatkov hradených spotrebiteľom za úkony notára, ak sú veriteľovi známe, s) informácie o právach podľa § 15 a podmienky ich uplatnenia, t) právo na splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti, postup pri takom splatení spotrebiteľského úveru a spôsob určenia výšky poplatku za splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti podľa § 16, u) spôsob zániku záväzku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, v) informáciu o možnosti mimosúdneho riešenia sporov zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, w) právo na odstúpenie od zmluvy o spotrebiteľskom úvere, lehotu, počas ktorej možno toto právo uplatniť, a ďalšie podmienky jeho vykonania vrátane informácie o povinnosti spotrebiteľa zaplatiť čerpanú istinu a príslušný úrok podľa § 13 ods. 3, ako aj o výške úroku za deň alebo o spôsobe jej výpočtu, x) názov a adresu príslušného kontrolného orgánu podľa § 23, y) priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrtrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrtrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrtrok.

15. Odvolací súd poukazuje na to, že odôvodnenie vyhovie žalobe v celom rozsahu súdom prvej inštancie je prinajmenšom veľmi stručné, keďže konkrétne právne zdôvodnenie je zhrnuté v odseku 12 (v štyroch vetách). Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že súd prvej inštancie sa nárokom žalobcu síce zaoberal a teda viedol aj dokazovanie, avšak nedostatočne. V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že uzavretú zmluvu o úvere považuje za zmluvu spotrebiteľskú; tak aj súd prvej inštancie, čo už je konštatované v odseku 13. Okresný súd neaplikoval pre posúdenie dôvodnosti nároku nevyhnutné ust. § 565, § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Navyše pokiaľ súd okresný považoval zmluvu uzavretú stranami za spotrebiteľskú zmluvu, bolo jeho povinnosťou vysporiadať sa prioritne i s tým, či zmluva

obsahuje zákonom predpísané náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch a len v prípade absencie postupovať podľa § 11 ods. 2 zákona. Záver súdu prvej inštancie, že zmluva obsahuje všetky náležitosti vyžadované zákonom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, nie je možné preskúmať, lebo odôvodnenie postráda relevantnú argumentáciu súdu ohľadom tohto záveru s poukazom na konkrétne ustanovenie § 9 ods. 2, ktoré okresný súd opomenul uviesť v relevantnom znení ku dňu uzavretia zmluvy. Uvedený záver konkretizoval okresný súd iba vo vzťahu k jednej náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia), s ktorým sa odvolací súd stotožňuje, keď okresný súd správne poukázal na uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/146/2017. Odvolací súd ešte poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky k danej otázke, a to uznesenie sp. zn. 4Cdo/211/2017, z ktorého odôvodnenia vyplýva, že „Pokiaľ ide o to, či zmluva o spotrebiteľskom úvere, ktorú uzatvorili strany sporu, obsahuje výšku, počet a termíny splátok úrokov a iných poplatkov, je potrebné mať na zreteli, že eurokonformný výklad § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. umožňuje dospieť k záveru, že toto ustanovenie nevyžaduje, aby zmluva o úvere obsahovala presné vymedzenie vnútornej skladby jednotlivých splátok, to znamená určenie, aká časť každej jednotlivej splátky sa použije na splátku istiny a aká jej časť spláca bežné úroky a poplatky. Účelom predmetného ustanovenia nebolo, aby mal spotrebiteľ už pri uzatvorení zmluvy k dispozícii v číselnom vyjadrení informáciu, aká časť bude v tej ktorej anuitnej splátke (výška ktorej je konštantná) pripadáť na istinu, istinu, úverový úrok a iné platby“, ďalej aj na rozhodnutia v obdobných veciach sp. zn. 3Cdo/56/2018 z 17.4.2018, sp. zn. 4Cdo/187/2017 z 23.4.2018.

16. Podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

17. Podľa § 565 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

18. Prvoinštančný zároveň zistil, že právny predchodca žalobcu na základe Vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru rozhodol o mimoriadnej splatnosti úveru ku dňu 13.2.2018 (č.l.13.2.2018) a zároveň citoval § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka, avšak k uvedenému neprijal žiaden záver (či boli/nebolo splnené predpoklady na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru). Teda ohľadom predpokladov vyhlásenia mimoriadnej splatnosti (úveru) právnym predchodcom žalobcu súd prvej inštancie nevedol žiadne dokazovanie. Teda ani neskúmal, či žalobca mohol a splnil predpoklady na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v znení ku dňu uzavretia zmluvy (ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva) v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka (ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené). Súd prvej inštancie sa tak nezaoberal a vôbec nevedol dokazovanie ohľadom existencie novej dohody účastníkov zmluvy o zaplatení celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky a to s poukazom na § 565 Občianskeho zákonníka a ani neskúmal, či právny predchodca žalobcu/žalobca postupoval v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, teda či upozornil žalovaného v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka.

19. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na § 295 CSP (súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnuté pre rozhodnutie vo veci. Súd aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí taký dôkaz), keď takýto postup je odôvodnený zvýšenou mierou ingerencie súdu ako orgánu ochrany práva do spotrebiteľských právnych vzťahov. V prípade, že novým dokazovaním súd prvej inštancie bude mať preukázané splnenie povinnosti žalobcu v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka ako aj existenciu dohody strán podľa § 565 Občianskeho zákonníka bude možno uzavrieť, že došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti a zistí ku ktorému dňu. Rozhodnutie súdu prvej inštancie bude však tiež závisieť od posúdenia, či predmetná zmluva obsahuje všetky náležitosti podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. V prípade, ak súd prvej inštancie nebude mať

preukázané splnenie povinnosti žalobcu v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka ako ani existenciu dohody strán podľa § 565 Občianskeho zákonníka, bude potrebné uvedené zohľadniť, opäť aj v súvislosti so zistením či predmetná zmluva spĺňa náležitosti v zmysle cit. § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch.

20. Podľa § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru, ods. 2 spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje potrebné na posúdenie schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver; tým nie je dotknuté právo veriteľa využívať informácie o spotrebiteľovi z príslušnej databázy za podmienok ustanovených osobitným zákonom.

21. Podľa 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez nahliadnutia do príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch na účely posudzovania ich schopnosti splácania úverov.

22. Súd prvej inštancie nezaoberal a vôbec nevedol dokazovanie ohľadom odbornej starostlivosti právneho predchodcu žalobcu vo vzťahu k predmetnej zmluve, hoci žalobca v žalobe pripojil listiny na čl. 53 až 55 (Výpis z Registra klientských informácií a na čl. 56 (Dáta dopytu Sociálnej poisťovne), teda ohľadom uvedeného okresný súd nekonštatoval žiaden záver, t. j. ne/prichádza do úvahy aplikácia § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch.

23. Podľa § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka, príslušenstvom pohľadávky sú úroky, úroky z omeškania, poplatok z omeškania a náklady spojené s jej uplatnením.

24. Podľa § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka, dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Ak ho nesplní ani v dodatočnej primeranej lehote poskytnutej mu veriteľom, má veriteľ právo od zmluvy odstúpiť; ak ide o deliteľné plnenie, môže sa odstúpenie veriteľa za týchto podmienok týkať aj len jednotlivých plnení, ods. 2 ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

25. Podľa § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky 2) platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

26. Podľa § 563 Občianskeho zákonníka, ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal.

27. Žalobca si uplatnil žalobou aj úrok z omeškania 5 % ročne zo sumy 13.727,90 Eur od 14.2.2018, pričom okresný súd žalobe vyhovel aj tejto časti s odôvodnením, že výška úroku z omeškania je v súlade s nariadením vlády č. 87/1995 Z. z. a deň vzniku omeškania odôvodnil tým, že je deň nasledujúci po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru. Odvolací súd poukazuje na to, že úrok z omeškania predstavuje tzv. zákonnú sankciu (považuje sa za príslušenstvo pohľadávky s poukazom na § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka citovaného v odseku 19) pre prípad omeškania dlžníka s platením peňažného plnenia. Nárok na úrok z omeškania tak vzniká žalobcovi (veriteľovi) automaticky zo zákona a nie je k tomu potrebná žiadna dohoda účastníkov zmluvy. Záver okresného súdu, že výška požadovaného úroku z omeškania je v súlade s nariadením vlády nie je preskúmateľný, keďže okresný nevedol konkrétne ustanovenie nariadenia vlády, ktoré aplikoval. Ohľadom požiadavky na úrok z omeškania, konkrétne dňa vzniku omeškania nevedol náležité dokazovanie, keďže ignoroval obsah Vyhlásenia predčasnej/

mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 13.2.2018 (č.l. 47), z ktorého okrem iného vyplýva, že žalobca ako veriteľ žiadal uhradiť zosplatenú sumu do 7.3.2018 (neskorší deň ako 14.2.2018, ktorý označil ako deň vzniku omeškania okresný súd).

28. Procesné dokazovanie je objektívnym právom upravený postup občianskoprávneho súdu, ktorého cieľom je získanie skutkových a niekedy i právnych poznatkov významných pre rozhodnutie vo veci. Súd ani nevyložil právne aplikačné úvahy, ktoré by ho viedli k podradeniu skutkovej podstaty pod príslušnú právnu normu. Pričom práve konkrétna norma hmotného práva určuje základný rozsah dôkazného bremena (okruh skutočností, ktoré musia byť preukázané), ako aj nositeľa dôkazného bremena. Posúdiť splnenie dôkaznej povinnosti v zmysle 132 a nasl. CSP možno práve iba v kontexte konkrétneho predpisu hmotného práva s ohľadom na vyššie uvedené, čo však súd prvej inštancie podľa obsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku nevykonával.

29. Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

30. Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

31. Podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, ak súd koná vo veci uplatnenia práva osoby určenej v čl. 46 ods. 1 ústavy inak ako v rozsahu a spôsobom predpísaným zákonom, porušuje ústavou zaručené právo na súdnu ochranu (I. ÚS 4/1994).

32. Podľa § 220 ods. 2 CSP, v odôvodnení rozsudku súd uvedie čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania. Stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal, a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonával ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

33. Odôvodnenie rozsudku súdu a primerane i uznesenia (§ 234 ods. 2 CSP) musí mať náležitosti uvedené v § 220 ods. 2 CSP. Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vyporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. V odôvodnení rozhodnutia musí súd spôsobom logicky kompaktným a bez rozporov a vnútorných protirečení vysvetliť, k akým skutkovým zisteniam dospel, ktorú právnu normu a z akých dôvodov aplikoval a ako ju interpretoval. Účelom odôvodnenia je logicky, vnútorne kompaktné a neprotirečivo vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Ak rozhodnutie súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 220 ods. 2, je nepreskúmateľné.

34. Pretože povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva strany na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vyporiada i so špecifickými námietkami strany; porušením uvedeného práva strany na jednej strane a povinnosti súdu na druhej strane sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu (i v rovine polemiky s jeho dôvodmi) v rámci využitia prípadne riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov.

35. Spravodlivým prejednaním veci je také súdne konanie, ktoré rešpektuje všetky procesné zásady a princípy, ktoré tvoria súčasť štruktúry základných ľudských práv a slobôd. Podľa nálezu Ústavného súdu I.ÚS 26/94 obsah práva na súdnu ochranu uvedený v čl. 46 ods. 1 Ústavy nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva na súdnu ochranu alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Jeho obsahom je i zákonom upravené relevantné konanie súdov. Každé konanie súdu, ktoré je v rozpore so zákonom je potom porušením Ústavou zaručeného práva na súdnu ochranu. Pod odňatím možnosti konať pred súdom treba potom rozumieť závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

36. Odvolací súd poukazuje i na to, že obsah práva na súdnu ochranu v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Jeho obsahom je i zákonom upravené relevantné konanie súdov. Každé konanie súdu, ktoré je v rozpore so zákonom, je porušením ústavou zaručeného práva na súdnu ochranu (I. ÚS 26/94). K odňatiu práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy preto dochádza aj vtedy, ak sa niekto domáha svojho práva na súde, ale súdna ochrana tomuto právu nie je priznaná, alebo nemôže byť priznaná v dôsledku konania súdu, ktoré je v rozpore so zákonom (porovnaj III. ÚS 7/08).

37. S poukazom na uvedené potom možno uzavrieť, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, pričom tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom. Prvoinštančný súd nevykonával ohľadom nároku žalobcu na zaplatenie žalovanej sumy dokazovanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Potom je neúčelné, aby celé dokazovanie v danom smere od počiatku vykonával odvolací súd a tým nahrádzal činnosť súdu prvej inštancie. Tu potom nemôže byť žiadnej pochybnosti o tom, že nahrádzanie faktickej pasivity súdu prvej inštancie v uvedenom smere činnosťou odvolacieho súdu neprichádza do úvahy, nakoľko úlohou odvolacieho súdu je len prieskum správnosti rozhodnutí súdu prvej inštancie s prípadným menej náročným doplnením alebo zopakovaním dokazovania a nie vykonávanie celého ťažiskového dokazovania až na odvolacom súde, čo vylučovalo prípadné rozhodnutie odvolacieho súdu s konečnou platnosťou. Navyše v prípade, že žalovaný je spotrebiteľ a teda slabšou stranou v spore, prichádza do úvahy § 295 CSP. Súd prvej inštancie sa pritom musí vysporiadať s celým predmetom konania t. j. so žalovanou sumou i s príslušenstvom a to ako s poukazom na jeho dôvodnosť čo do výšky, tak i čo do dňa vzniku omeškania priznanej sumy.

38. Bez ohľadu na vyššie uvedené odvolací súd považoval za dôvodné vysporiadať sa aj s nasledujúcimi námietkami žalovaného, ktoré nepovažoval za dôvodné:

39. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca dňa 8.4.2019 doručil Okresnému súdu Banská Bystrica návrh na vydanie platobného rozkazu - upomínacie konanie. Dňa 2.5.2019 vydal platobný rozkaz č. k. 12Up/431/2019, ktorým vyhovel žalobe v plnom rozsahu. Dňa 24.5.2019 Okresný súd Banská Bystrica upovedomil žalobcu, že žalovanému nebolo možné doručiť platobný rozkaz do vlastných rúk, preto ho vyzval na návrh na pokračovanie v konaní na príslušnom súde na prejednanie vecí podľa Civilného sporového poriadku. Dňa 29.5.2019 doručil žalobca návrh na pokračovanie v konaní na príslušnom súde. Dňa 7.6.2019 Okresný súd Banská Bystrica postúpil vec Okresnému súdu Skalica ako vecne a miestne príslušnému súdu. Uznesením č. k. 9Csp/126/2019-84 zo dňa 18.6.2019 okresný súd vyzval žalovaného okrem iného, aby sa k žalobe písomne vyjadril v lehote 10 dní, pripojil poučenie, žalobu a prílohy (doručené žalovanému dňa 15.8.2019 - doručienka na čl. 87). Dňa 12.9.2019 bolo žalovanému doručenie predvolanie na termín 18.11.2019 (doručenka na čl. 88). Podaním zo dňa 13.9.2019 žalobca ospravedlnil svoju neúčast' na pojednávaní dňa 18.11.2019 z dôvodu hospodárnosti a vyjadril súhlas, aby sa pojednávalo bez jeho účasti. Dňa 18.11.2019 okresný súd pojednával v neprítomnosti strán a po vykonanom dokazovaní vyhlásil rozsudok vo veci (zápisnica o pojednávaní na čl. 92-94).

40. Podľa § 180 CSP, po vyvolaní veci súd zistí, či sa dostavili osoby, ktoré boli na pojednávanie predvolané. Ak sa tieto osoby nedostavili, súd rozhodne, či sa pojednávanie bude konať v ich neprítomnosti, a otvorí pojednávanie.

41. Ak súd zistí neprítomnosť niektorej z predvolávaných osôb, rozhodne, či sa bude pojednávanie konať v jej neprítomnosti, teda či je, resp. nie je jej účasť nevyhnutná, a otvorí pojednávanie. Ak by rozhodol, že pojednávanie sa nebude konať v jej neprítomnosti, odročí pojednávanie (pozri § 183 a § 184 CSP). Ak rozhodne, že jej účasť nie je nevyhnutná, uznesením rozhodne, že sa bude pojednávať v jej neprítomnosti. Ide o uznesenie o vedení konania, ktoré je len vyhlásené, nevyhotovuje sa písomne (pozri § 235 CSP). Výrok takéhoto uznesenia znie napríklad: „Súd bude pojednávať v neprítomnosti žalobcu.“

42. Podľa § 183 ods. 1 CSP, pojednávanie sa môže odročiť len z dôležitých dôvodov. Pojednávanie môže byť na návrh strany odročené len vtedy, ak sa strana alebo jej zástupca z dôležitých dôvodov nemôže dostaviť na pojednávanie a zároveň od nich nemožno spravodlivo žiadať, aby sa na pojednávaní nechali zastúpiť.

43. Podľa § 183 ods. 2 CSP, strana, ktorá navrhuje odročenie pojednávania, oznámi súdu dôvod bezodkladne po tom, čo sa o ňom dozvedela alebo mohla dozvedieť, alebo ho s prihliadnutím na všetky okolnosti mohla predpokladať.

44. Nová právna úprava odročenia pojednávania si dala za cieľ zredukovať aplikačné problémy súvisiace s dĺžkou súdnych konaní, a tým prispieť k naplneniu princípu procesnej ekonomie. Predkladateľ Civilného sporového poriadku uviedol, že odročovanie pojednávania podľa predchádzajúcej právnej úpravy predstavovalo jeden z kľúčových problémov slovenského civilného procesu, preto nová právna úprava sprísňuje podmienky odročovania pojednávania. Pojednávanie sa môže odročiť len na základe rozhodnutia súdu, a to bez návrhu strany alebo na návrh strany. V oboch prípadoch môže byť pojednávanie odročené len z dôležitých dôvodov. Súd môže bez návrhu strany odročiť pojednávanie napríklad pre neprítomnosť predvolaných osôb, ak je ich účasť nevyhnutná, alebo z dôvodu podľa § 181 ods. 4 CSP, prípadne ak potrebuje vykonať ďalšie dôkazy (pozri aj § 182 CSP), môže tak urobiť aj z iných dôvodov na strane súdu (napr. práceneschopnosť konajúceho sudcu). Súd môže rozhodnúť o odročení pojednávania aj na návrh strany. Tento návrh môže byť stranou podaný pred pojednávaním alebo aj počas prebiehajúceho pojednávania. Ak je návrh na odročenie pojednávania podaný pred pojednávaním, pojednávanie môže byť odročené len vtedy, ak sú kumulatívne splnené dve podmienky. Prvou je, že pre nemožnosť dostaviť sa na pojednávanie sú dané dôležité dôvody, druhou, kumulatívne splnenou, je to, že nemožno od strany alebo jej zástupcu spravodlivo žiadať, aby sa na pojednávaní nechali zastúpiť. Návrh strany na odročenie pojednávania musí obsahovať všeobecné náležitosti podania uvedené v ustanovení § 127 ods. 1 a 2 CSP, t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis a uvedenie spisovej značky tohto konania, ako aj osobitné náležitosti vyžadované v ustanovení § 183 CSP, t.j. dôvod odročenia a telefónne číslo alebo elektronickú adresu, na ktorých ju možno upovedomiť o rozhodnutí súdu o jej návrhu na odročenie pojednávania. Návrh môže byť urobený písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. Ak je návrh urobený v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu, nie je potrebné ho dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizovaný podľa osobitného predpisu, keďže nejde o podanie vo veci samej (pozri § 125 ods. 2 CSP). Návrh musí byť súdu oznámený bezodkladne po tom, čo sa strana o ňom dozvedela alebo mohla dozvedieť, alebo ho s prihliadnutím na všetky okolnosti mohla predpokladať. Súd môže zväziť prípadnú aplikáciu § 128 CSP v prípade, ak ide o neúplné alebo nezrozumiteľné podanie.

45. Námitku žalovaného, že okresný súd konal v jeho neprítomnosti, aj keď poslal potvrdenie o práceneschopnosti (liečba chrčtice) a ospravedlnenie s predstihom považoval odvolací súd za nedôvodnú, keďže s poukazom na obsah spisu označeného v odseku zistil, že žalovaný sa na termín 19.11.2019 neospravedlnil a nepredložil potvrdenie o práceneschopnosti (a to ani v odvolacom konaní) a teda okresný súd postupoval správne, ak na pojednávaní prijal uznesenie podľa § 180 CSP a pojednával v neprítomnosti strán, keďže nebol žiadne ospravedlnenie žalovaného z dôvodu jeho práceneschopnosti a ani ospravedlnenie žalobcu, o ktorých by mal rozhodovať.

46. Podľa § 160 ods. 1 CSP, súd poskytuje stranám poučenia o ich procesných právach a povinnostiach v rozsahu ustanovenom týmto zákonom, ods. 2 súd vždy poučí strany o ich práve zvoliť si advokáta a o možnosti obrátiť sa na Centrum právnej pomoci.

47. Podľa § 292 ods. 1 CSP, súd pri prvom procesnom úkone vo vzťahu k spotrebiteľovi vhodným spôsobom spotrebiteľa poučí o a) možnosti zastúpenia, b) jeho procesných právach a povinnostiach nielen v rozsahu všeobecnej poučovacej povinnosti, ale poučí ho aj o dôkazoch, ktoré je potrebné predložiť, o možnosti podať návrh na neodkladné opatrenie alebo zabezpečovacie opatrenie a o iných možnostiach potrebných na účelné uplatnenie alebo bránenie jeho práv.

48. Poučovacia povinnosť vo vzťahu k spotrebiteľovi je koncipovaná širšie než všeobecná poučovacia povinnosť (pozri § 160 CSP). Ustanovenie sa vzťahuje na spotrebiteľa, či už je v procesnom postavení žalobcu, alebo žalovaného. Súd je povinný spotrebiteľa v spotrebiteľskom spore poučiť pri prvom procesnom úkone vykonávanom vo vzťahu k nemu, pričom spravidla pôjde o doručenie žaloby alebo vyjadrenia k žalobe (pozri § 167 CSP), prípadne platobného rozkazu spolu so žalobou (pozri § 266 ods. 1 CSP). Civilný sporový poriadok ukladá povinnosť poučiť spotrebiteľa vhodným spôsobom. Štandardne pôjde o písomnú formu poučenia, v rámci ktorého súd poučí spotrebiteľa nad rámec všeobecnej poučovacej povinnosti podľa § 160 CSP o možnosti zastúpenia podľa § 291 CSP, § 160 ods. 2 CSP a §

89a nasl.CSP , ďalej ho poučí o dôkazoch, ktoré je potrebné predložiť, t.j. podľa § 296 CSP, o možnosti podať návrh na neodkladné opatrenie alebo zabezpečovacie opatrenie, t.j. podľa § 324 ods. 1 CSP a § 325 ods. 1 CSP a o iných možnostiach potrebných na účelné uplatnenie alebo bránenie jeho práv, napríklad podľa § 345 ods. 1 CSP. Zdôrazňujeme, že poučovacia povinnosť sa vždy týka len procesných práv a povinností, súd nemôže poučovať strany o hmotnom práve, nemôže napríklad stranu poučiť, koho má žalovať, teda kto je v spore pasívne vecne legitimovaný, prípadne akého nároku sa môže domáhať od druhej strany a pod. Ak by súdy poučili žalobcu ohľadom naformulovania správneho znenia petitu žaloby, a teda vymedzili inak predmet tohto konania, takéto poučenie by presiahlo poučovaciu povinnosť súdu a bolo by v rozpore so zásadou rovnosti strán konania (pozri uznesenie Najvyššieho súdu SR z 20. decembra 2011, sp. zn. 6 Cdo 125/2011).

49. S ohľadom na obsah spisu označeného v odseku 38 vyplýva, že žalovanému bolo dňa 15.8.2019 okrem iného doručené aj poučenie o možnosti zastúpenia spotrebiteľa a o jeho procesných právach a povinnostiach podľa § 292 CSP sa odvolací súd nestotožnil s námietkou žalovaného, že tento nebol poučený o jeho právach (hoci žalovaný uviedol, konkrétne ustanovenie § 120 OSP, ktorý bol však účinný k 30.6.2016 a na danú vec ho ani nebolo možné aplikovať).

50. Podľa § 93 ods. 1 CSP, prokurátor môže podať žalobu, ak a) ide o uplatnenie nároku štátu na vydanie bezdôvodného obohatenia, b) ide o určenie vlastníctva, ak boli porušené ustanovenia všeobecne záväzného právneho predpisu alebo c) to ustanovuje osobitný predpis.

51. Podľa § 93 ods. 2 CSP, prokurátor môže vstúpiť do začatého konania a) v sporoch, v ktorých ako jedna zo strán vystupuje štát, právnická osoba zriadená štátom, štátny podnik, právnická osoba s majetkovou účasťou štátu, obec alebo vyšší územný celok, alebo b) v sporoch o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci.

52. Prokurátor vykonáva svoju pôsobnosť v civilnom procese v rozsahu ustanovenom Civilným sporovým poriadkom. Účasť prokurátora v občianskom súdnom konaní môže spočívať buď v podaní návrhu na začatie konania, alebo vo vstupe do už začatého konania.

53. Ustanovenie § 93 CSP upravuje dve formy účasti prokurátora v civilnom procese, v oboch prípadoch v taxatívne vymedzených veciach, formu podania žaloby (odsek 1) a formu vstupu do konania začatého stranou. Pričom ani v prípade vstupu do konania o tom nerozhoduje súd, teda nie je potrebný žiaden návrh strany. Odvolací ešte dopĺňa, že v danej veci účinný Civilný sporový poriadok na rozdiel od Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30.6.2016 neupravuje vstup prokurátora do konania vo veciach ochrany spotrebiteľa (§ 35 ods. 2 písm. k/ Občianskeho súdneho poriadku). S ohľadom na uvedené odvolací súd o návrhu žalovaného na vstup prokurátora do konania nerozhodoval samostatných rozhodnutím.

54. Povinnosťou súdu prvej inštancie v ďalšom konaní bude opätovne vec posúdiť preskúmať, zaoberať sa pritom vecnou aj právnou správnosťou a dôvodnosťou žalobcom uplatneného nároku, za tým účelom v súlade § 295 CSP doplniť dokazovanie, jeho výsledky nadväzne opätovne komplexne vyhodnotiť a to najmä so sústredením sa na sporné otázky (s poukazom na podania strán aj v rámci odvolacieho konania), tieto posúdiť z hľadiska všetkých na vec vzťahujúcich sa zákonných ustanovení a následne vo veci opätovne rozhodnúť, pričom rozhodnutie je potrebné náležite v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP odôvodniť. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie i o náhrade trov tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP), nakoľko nesprávne rozhodnutie s nutnosťou jeho zrušenia zakladá povinnosť súdu prvej inštancie rozhodnúť aj o trovách odvolacieho konania.

55. Vzhľadom na uvádzané bolo teda potrebné, aby odvolací súd, tu už potom bez potreby zaoberania sa ostatnou i odvolacou argumentáciou, pre posúdenie veci už nepodstatnou, rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti, včítane závislého výroku o náhrade trov konania, s použitím § 389 ods. 1 písm. b), c) CSP zrušil a podľa § 391 ods. 1 CSP vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

56. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí

dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu argumentáciu odvolateľa, už nespôsobilú ovplyvniť posúdenie rozsudku súdu prvej inštancie v napadnutej časti, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

57. Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Toto uznesenie nemožno napadnúť odvolaním.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).